

Право на інформацію та право на секрет

1. Ніч у музеї професій

У музеї професій було гамірно. Вже з півночі там ніхто не спав: усі чекали на нових мешканців. Пані директорка помітно нервувала й голосно обурювалася:

— До нас їдуть дуже загадкові гості! Їм хтозна-скільки років, але про них майже ніхто нічого не знає! Інформацію не розголошують. От що то за секрети? А головне — куди мені прилаштувати новачків?

— Ми звикли, що про нас мовчать, а вже якщо говорять, то неохоче й зазвичай із огидою. Музейний закапелок нам цілком підійде, — раптом почулося біля входу, де гуртувалася та сама «секретна» компанія.

Пані директорка вмить почервоніла. Попри незручну ситуацію, вона швидко себе опанувала й по-директорськи мовила:

— Шановні, ласкаво просимо в музей професій! Хоч там що відбувається за стінами музею, а наші звичаї залишаються незмінними. Запрошуємо вас на урочисту Музейну раду для знайомства.

В ошатній залі гостей привітали оплесками й вручили дарунки. А потім надали слово, аби ті розповіли про себе. Першими виступили двоє чоловіків у стародавньому римському вбранні:

— Ми збирачі сечі. За роки тяжкої праці ми забирали з підвір'їв сотні посудин, наповнених сечею. А потім вивозили їх за місто на велике римське прання.

— Людська сеча містить солі й аміак. Ці речовини можуть вибілювати плями, тому й були своєрідною заміною пральному порошку, — схвально озвалися хіміки.

Далі продовжив гість у довгому темному плащі-накидці:

— Я — людина-туалет, принаймні саме так мене називають. У середньовіччі містяни не мали громадських вбиралень, тож я ставав у пригоді. Відро для випорожнень і довге вбрання — мої знаряддя праці. Кожен, хто зненацька хотів у туалет на прогулянці, міг легко заховатися в моєму плащі, немов за кулісами.

Архітектори заплодували й вигукнули:

— Як добре, що ви так допомагали місту!

Наступний гість також представився:

— Я виконую роботи з асенізації, тобто працюю асенізатором. Ми з колегами вчищаємо вигрібні ями. Сьогодні для цього існує спеціальна техніка, а от раніше люди працювали самотужки. Доки не побудували каналізацію, вони власноруч вантажили фекалії та інші випорожнення у діжки й кіньми вивозили їх у спеціальні місця.

— До речі, слово «асенізатор» походить із французької мови й означає «оздоровлювач», — доповнили філологи.

Останній із компанії також вразив присутніх:

— Вітаю! Я гід із туалетів, щоправда, працюю лише в Японії. У містах-мегаполісах дуже складно пересуватися без навігації й ще складніше знайти за потреби туалет. Я ж знаю всі туалетні адреси напам'ять.

Не встиг мовець завершити, як обіймачі панд підбігли до нього й міцно обійняли. Вони були раді зустрітися з кимось зі своєї батьківщини. Пані директорка раділа:

— Дорогі гості! Тепер усе зрозуміло. Ваші професії допомагали й допомагають людству. Вони не лише корисні, а й цікаві. Потрібно негайно їх розсекречувати й активно розповідати про них іншим. Пропоную вам почесні місця в найбільшій залі музею професій.

Науковці, викладачі, філософи й письменники гучно заплескали на знак підтримки.